

Ivana Orleanska

Ivana Orleanska je ime, ki je znano tako rekoč po vsem svetu.

Francozi so jo razglasili za narodno junakinjo, Katoliška cerkev za svetnico in svet za navdih vsem, ki se znajdejo v hudi stiski. Ivanino življenje, ki sta ga zaznamovala nepredstavljivo junaštvo in požrtvovalnost, je preraslo v legendo.

Ivana Orleanska je živela v prvi polovici 15. stoletja. Glede na izjave na sojenju, ko je bila stara 19 let, se je rodila leta 1412 – domnevno 6. januarja kot hči Jakoba in Izabele v kraju Domrémy v Lotaringiji (severovzhodna francoska regija ob meji z Belgijo, Luksemburgom in Nemčijo). Njen oče naj bi pobiral davke v svoji vasi in skrbel za varnost. 15. stoletje je bilo čas obdobja stoletne vojne med Anglijo in Francijo in v letih njenega otroštva se je bojna sreča obrnila v prid Angležem in sicer po krivdi nesposobnih francoskih vladarjev.

Ivana je bila pobožno, lepo vzgojeno, skromno in preprosto dekle. Že s trinajstimi leti je nekega dne zaslišala glas, ki jo je opominjal k zglednemu življenju in k čim pogostnejšemu obisku cerkve. V tem glasu je prepoznala glas nadangela Mihaela. V letu 1429 jo je ta glas vedno pogosteje spodbujal, naj gre v Francijo in jo osvobodi Angležev. 6. marca 1429 se je pojavila na dvoru v Chinonu in omahljivemu kralju Karlu VII dejala: »Plemeniti kralj, ime mi je Ivana Devica in nebeški Kralj me pošilja, da osvobodim Orleans in te popeljem v Reims, kjer boš kronan in maziljen. Po nalogu Gospodovem ti izjavljam, da si kraljev sin in pravnomočni dedič Francije!« Poldrugi mesec kasneje se je Ivana na belem konju in v viteški bojni opravi podala v boj za osvoboditev domovine. Vojake je spodbujala h krščanskemu življenju, sama pa je kazala tako moralno moč, da so jo vsi nehote spoštovali in ubogali. Kmalu je pregnala Angleže izpred Orleansa ter osvobodila vso srednjo in vzhodno Francijo. 17. julija je spremljala kralja v Reims na kronanje in s tem izpolnila svojo nalogo. Žal pa kot mlado dekle ni bila dovolj čislana na francoskem dvoru in tako je Kralj Henrik VII. je pod vplivom reimskega nadškofa podpisal sramotno premirje z Angleži, ko je ljudstvo hotelo osvoboditi Pariz.

Sama se je spomladi leta 1430 vrnila na bojišče. Dosegla je še nekaj uspehov, pri izpadu iz mesta Compiègne so jo zajeli Angleži. Postavili so jo pred sodni zbor, ki ga je vodil škof Peter Cauchon, ki ga je osvobodilna vojska pregnala k Angležem in se je hotel nad Ivano maščevati. Za obsodbo pred svetnim sodiščem ni bilo najmanjše podlage, zato je prišla pred cerkveno – zaradi 'krivoverstva in čarovništva'. Krivična in mučna sodna razprava se je vlekla pet mesecev, dokler ni bila 29. maja 1431 razglašena za nepoboljšljivo grešnico in obsojena na smrt na grmadi. Obsodbo so

izvršili 30. maja 1431 v Rouenu. Nekaj več kot osemnajstletna Ivana je pred smrtjo glasno molila za vse navzoče. Izdihnila je z Jezusovim imenom na ustnicah, s trdnim zaupanjem, da je njena daritev Bogu všeč.

V stoletjih po Ivanini smrti je njeno čaščenje precej nihalo. V nekaterih obdobjih so jo skoraj docela pozabili. Šele v 19. stoletju se je celotni francoski narod navdušil zanjo.

Tako je škof v Orleansu, leta 1869 storil prve korake na poti uradne razglasitve.

Papež Leon XIII. je 27. januarja 1894 zapisal: »Ivana je naša.« Kongregacija za svete obrede je nato potrdila tri čudeže, ki so se zgodili v letih 1891, 1893 in 1900. To so bile ozdravitve treh redovnic iz škofij Aras, Evre in Orleans.

13. decembra je 1908 je Pij X. podpisal dekret, ki je potrjeval te tri čudeže, nato pa jo je 18. aprila 1909 proglasil za blaženo. Papež Benedikt XV. je potrdil še dva čudeža in 16. maja 1920 jo je v baziliki svetega Petra v Rimu kanoniziral in jo razglasil za sveto. Njen god je 30. maja.

